

ВРАБЧЕ И КАЛИНКА

Един ден две врабчета си подскачаха на клонче. Изведнъж долетя запъхтяна калинка, кацна при тях и каза:

- Прибирайте се бързо!
- Защо? – попитаха врабчетата.
- Крилцата ми подсказват, че идва силна буря.

Едното врабче я послуша и се прибра, но другото ѝ се изсмя и остана навън – то беше доста вироглаво.

Неочаквано се изви силен вятър, клоните на дърветата се заогъваха, сякаш бяха от пластилин. Чу се силен гръм. Врабчето се уплаши. В същия миг заваля пороен дъжд. Вироглавото врабче се разтрепери от студ и страх, но не можеше нито да литне, нито да види къде е дома му. Бурята беше променила гората, всичко беше мокро и мрачно.

Но ето че бурята утихна, облаците се разпръснаха и изпод клона отново се появи калинката. Тя се обърна към омърлушеното врабче:

-
- Аз те предупредих. Защо не ме послуша?
 - Бях глупаво и самонадеяно. Като ми изсъхнат крилцата, ще се опитам да намеря гнездото с мама.
 - Моите крилца са сухи – каза калинката, – ще отида да повикам Мама Вrabка да те прибере.

Добрата калинка така и стори. След малко Мама Вrabка долетя и непослушното врабче щастливо се сгуши в прегръдката ѝ.

Приказка на Надето от 19.03.2015

